

Nr 30.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag angående rätt för Konungen att i vissa fall meddela särskilda bestämmelser om bankaktiebolags kassareserv; given Stockholms slott den 29 september 1939.

Under återopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed jämlikt § 87 regeringsformen föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag angående rätt för Konungen att i vissa fall meddela särskilda bestämmelser om bankaktiebolags kassareserv.

GUSTAF.

Ernst Wigforss.

Förslag

till

Lag

angående rätt för Konungen att i vissa fall meddela särskilda bestämmelser om bankaktiebolags kassareserv.

Häriigenom förordnas som följer:

I den mån sådant med hänsyn till utomordentliga omständigheter prövas nödigt, må Konungen, på framställning av fullmäktige i riksbanken och efter bank- och fondinspektionens hörande, förordna:

a) att kassareserv, som avses i 49 § 2 mom. första punkten lagen den 22 juni 1911 (nr 74) om bankrörelse, tillsammans med bankaktiebolags inneliggande kassa skall uppgå till tjugufem procent av de förbindelser, bolaget har att vid anfordran eller efter högst en månads uppsägning fullgöra, i den mån de icke utgöras av skulder på grund av insättningar å sparkasseräkning;

b) att viss bestämd kvotdel av den summa av bankaktiebolags inneliggande kassa och kassareserv, som bolaget jämlikt nämnda lagrum eller, om förordnande enligt a) meddelats, jämlikt förordnandet är skyldigt att redovisa, skall utgöras av, förutom inneliggande kassa, medel innestående i riksbanken och, i händelse sådant finnes kunna medgivas, likvida avista tillgodohavanden hos utländsk bank eller bankir;

c) att viss bestämd kvotdel av den under b) angivna summan skall utgöras av medel innestående i riksbanken, samt att, om bankaktiebolags i riksbanken innestående medel icke uppgå till sålunda föreskrivet belopp, bolaget skall till riksbanken gälda ränta å underskottet, beräknat enligt av Konungen angivna grunder, efter en räntesats, som fastställs av riksbanken, dock högst en procent över riksbankens lägsta diskonto vid diskontering av växlar på högst tre månader.

Förordnande må meddelas beträffande samtliga bankaktiebolag eller sådana, vilkas egna fonder uppgå till visst angivet belopp. Vid förordnande enligt b) eller c) må de bankaktiebolag, som förordnandet omfattar, efter storleken av egna fonder uppdelas i grupper, för vilka fastställas olika kvotdelar.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling, och gäller till och med den 31 maj 1940. Av Konungen jämlikt denna lag meddelat förordnande må ej äga tillämpning längre än lagen äger giltighet.

Genom denna lag upphäves lagen den 26 maj 1939 (nr 196) om fortsatt giltighet av lagen den 4 juni 1937 (nr 305) angående rätt för Konungen att i vissa fall meddela särskilda bestämmelser om bankaktiebolags kassareserv.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 15 sep-
tember 1939.*

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, ENGBERG, SKÖLD, QUENSEL, FORSLUND, ERIKSSON, STRINDLUND.

Efter gemensam beredning med chefen för justitiedepartementet anför chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, följande:

I 49 § 2 mom. första punkten lagen den 22 juni 1911 (nr 74) om bankrörelse stadgas, att bankaktiebolag är skyldigt att i tillgångar, vilka kunna med lätthet förvandlas i penningar, redovisa kassareserv till belopp, som tillsammans med den inneliggande kassan motsvarar minst tjugufem procent av de förbindelser, som det åligger bolaget att vid anfordran fullgöra.

Såsom ett led i de av 1937 års riksdag i valutavårdande syfte beslutade beredskapsåtgärderna har Konungen emellertid erhållit bemyndigande att i vissa fall skärpa kraven på bankernas kassareserv. Bestämmelser härom innefattas i lagen den 4 juni 1937 (nr 305) angående rätt för Konungen att i vissa fall meddela särskilda bestämmelser om bankaktiebolags kassareserv. Denna lag gäller jämlikt lag den 26 maj 1939 (nr 196) till och med den 31 maj 1940.

I en till Kungl. Maj:t ställd, den 9 september 1939 dagtecknad skrivelse hava *fullmäktige i riksbanken* hemställt, att Kungl. Maj:t måtte i proposition föreslå riksdagen att, med upphävande av nu gällande lagstiftning i ämnet, antaga ett skrivelsen bifogat nytt förslag till lag angående rätt för Konungen att i vissa fall meddela särskilda bestämmelser om bankaktiebolags kassareserv.

Till stöd för denna hemställan hava fullmäktige anfört följande:

Enligt lagen den 4 juni 1937 angående rätt för Konungen att i vissa fall meddela särskilda bestämmelser om bankaktiebolags kassareserv kan bland annat föreskrivas, att de tillgångar, vilka med lätthet skola kunna förvandlas i penningar, skola utgöras av medel innestående i riksbanken eller, efter särskilt medgivande, vissa utländska tillgodohavanden, samtidigt som de förbindelser, för vilka särskild täckning skall redovisas, utsträckas till att omfatta icke blott bankens avista förbindelser utan även sådana förbindelser, som banken har att fullgöra efter högst en månads uppsägning (med undantag av tillgodohavanden på sparkasseräkning).

Den utformning, som berörda lag erhållit, lämnar icke möjlighet öppen för Konungen att, om det i lagen lämnade bemyndigandet att meddela särskilda bestämmelser om kassareserverna skall begagnas, ställa mindre vittgående

krav på dessa än de ovan angivna. Under de förutsättningar, på grundval av vilka lagen år 1937 utarbetades och antogs, ansågs detta icke innebära någon olägenhet. Då rådde farhågor för en allmän inflation, framkallad eller skärpt av ett starkt monetärt överflöd på den svenska penningmarknaden. Det syntes vid detta tillfälle angeläget att till de valutavårdande myndigheternas förfogande ställdes medel, ägnade att motverka en skadlig kreditutvidgning. Då läget på såväl penning- som obligationsmarknaderna kännetecknades av fallande räntesatser och då på den senare marknaden en stor brist på placeringsmaterial gjorde sig gällande, kom valet av dylika medel huvudsakligen att präglas av kravet på att de skulle vara effektiva. Av denna anledning samt på grund av storleken och fördelningen av de likvida medel, som bankerna redovisade, ansågs tillräcklig smidighet vid en eventuell tillämpning av lagens bestämmelser vara möjlig därigenom att de skärpta reservkraven kunde inskränkas till att endast rikta sig mot bankaktiebolag, vilkas egna fonder uppginge till visst av Kungl. Maj:t angivet belopp.

I proposition till 1937 års riksdag med förslag till lag om kassareserver uttalade föredragande departementschefen, att en tillämpning av lagen icke borde ifrågakomma, i den mån det därmed åsyftade målet kunde nås genom underhandsöverenskommelser mellan riksbanken och affärsbankerna. Riksbanken har vid flera tillfällen fastslagit sin vilja till samverkan med affärsbankerna, och även affärsbankerna ha givit uttryck åt sin villighet till ett gott och effektivt samarbete med riksbanken. Det är fortfarande riksbankens avsikt att söka uppnå avsedda resultat i första hand på den frivilliga överenskommelsens väg.

Trots de gynnsamma utsikterna till fortsatt dylik samverkan och trots den förändring, som läget undergått sedan den nuvarande lagen sattes i kraft, är enligt fullmäktiges mening den möjlighet till ingripande på penningmarknaden, som lagen öppnar, fortfarande av stor betydelse. Det torde med den utveckling på kreditmarknaden, som den av ett fortsatt europeiskt krig föranledda statliga verksamheten inom landet kan väntas framkalla, vara av största vikt att de valutavårdande myndigheterna sättas i stånd att hindra, att statliga utbetalningar leda till en starkt ökad likviditet på penningmarknaden. Läget på denna marknad bör med andra ord kunna påverkas i åtstramande riktning i sådan utsträckning, att spekulativa tendenser i görligaste mån motarbetas. Medan det tidigare ansågs mest angeläget att ha tillgång till medel, som kunde väntas leda till ett snabbt och kraftigt resultat, synas för närvarande de åtgärder, som stå till de valutavårdande myndigheternas förfogande, framför allt böra vara av den beskaffenhet, att de kunna tillgripas efter hand och medgiva ett smidigt handhavande. Det ömtåliga läge, som råder på kapitalmarknaden, gör att penningpolitiska åtgärder, som skola komma till användning, måste fylla höga krav på elasticitet och anpassningsduglighet vid tillämpningen. Om den skärpning av reservbestämmelserna, som den nuvarande lagen medgiver, i rådande läge skulle sättas i kraft, skulle detta med all sannolikhet föranleda ett utbud i marknaden från bankernas sida av obligationer. Vidare kan bland annat förutses, att svårigheten att erhålla inteckningslån skulle ökas, att bankerna skulle finna sig tvingade att i viss utsträckning verkställa uppsägningar av dylika lån samt att den kommunala lånemarknaden skulle undergå en ytterligare åtstramning.

Då nu gällande lag angående kassareserver sålunda icke tillgodoser de ovan nämnda kraven, är enligt fullmäktiges mening en uppmjukning av bestämmelserna önskvärd. Med anledning härav har inom riksbanken utarbetats ett förslag till ny dylik lag. Enligt detta förslag skulle Konungen er-

hålla rätt att i vissa fall förordna, att viss del av summan av den i banklagen omnämnda kassareserven och den ineliggande kassan skulle utgöras av ineliggande kassa, medel inestående i riksbanken och, efter särskilt medgivande, vissa utländska tillgodohavanden. I nu gällande lag stadgas att, om Konungen förordnat att täckning i form av kassa eller kassareserv skall redovisas icke blott för de i banklagen angivna avista förbindelserna utan även för förbindelser på högst en månads uppsägning (utom sparkasseräkning), *skall* Konungen jämväl föreskriva, att hela kassareserven skall bestå av tillgodohavanden i riksbanken och, efter särskilt medgivande, vissa utländska tillgodohavanden. Förslaget avviker sålunda i detta avseende från nu gällande lag endast därigenom, att möjlighet beredes Konungen, dels att skärpa kravet på kassareservernas kvalitet utan att öka omfattningen av de förbindelser, för vilka särskild täckning skall redovisas, dels att åstadkomma denna skärpning steg för steg.

Den enligt gällande lag Konungen tillkommande rätten att föreskriva, att viss del av täckningen, det vill säga kassan och kassareserven, skall utgöras av medel inestående i riksbanken, bibehålles i förslaget sakligt sett oförändrad. Likaså förefinnes enligt förslaget såväl som enligt den nu gällande lagen möjlighet för Konungen att stadga, att de förbindelser, för vilka särskild täckning skall redovisas, skola utom avista förbindelser omfatta även förbindelser på högst en månads uppsägning. Medan emellertid enligt gällande lag de övriga föreskrifterna kunna tillämpas endast under förutsättning att sistnämnda stadgande tagits i anspråk, skulle enligt förslaget frågan, huruvida ett förordnande enligt lagen skulle omfatta en eller flera av de skilda bestämmelserna, bliva beroende av de valutavårdande myndigheternas beslut i varje särskilt fall.

Förordnande enligt den nuvarande lagen kan avse samtliga bankaktiebolag eller sådana, vilkas egna fonder uppgå till visst angivet belopp. För att ytterligare öka möjligheterna till en smidig tillämpning har i förslaget en bestämmelse tillagts, enligt vilken kraven på kassareserverna skulle kunna skärpas i olika grad för olika grupper av bankaktiebolag. Indelningen skall i så fall ske genom angivande av de gränser, inom vilka beloppet av bankaktiebolags egna fonder skola ligga för att det skall tillhöra viss grupp.

Enligt förslaget skulle lagen gälla till utgången av maj månad 1940. Tidsbegränsningen är sålunda densamma som i nu gällande lag.

Hur en tillämpning av den nuvarande lagens bestämmelser skulle ha gestaltat sig för de olika bankerna i slutet av augusti 1939 framgår av en tabell, som fullmäktige skola överlämna, så snart de definitiva sifferuppgifterna föreligga. Enligt preliminära, fullmäktige under hand meddelade uppgifter skulle för samtliga banker kassareserven jämte den ineliggande kassan sammanlagt överskrida det erfordrade beloppet med omkring 94 miljoner kronor. Emellertid skulle för tre av affärsbankerna ha förelegat ett överskott på sammanlagt omkring 222 miljoner kronor, varför för de övriga tjugufem bankerna ett underskott på omkring 128 miljoner kronor skulle ha uppkommit.

Av nämnda uppgifter framgår även vilka konsekvenser som skulle ha uppstått för bankerna av ett med stöd av här föreslagna lag meddelat förordnande, innebärande att en femtedel av summan av kassareserven och den ineliggande kassan skulle utgöras av ineliggande kassa och medel inestående i riksbanken samt att de förbindelser, mot vilka kassareserv skall redovisas, skulle omfatta jämväl förbindelser på högst en månads uppsägning. I så fall skulle överskottsreserver till ett belopp av omkring 484 miljoner kronor ha förelegat. Endast för fem av bankerna skulle en brist ha uppstått, sammanlagt uppgående till icke fullt en kvarts miljon kronor.

Det vid skrivelsen fogade lagförslaget har följande lydelse:

Om sådant med hänsyn till utomordentliga omständigheter prövas nödigt, må Konungen, på framställning av fullmäktige i riksbanken och efter bank- och fondinspektionens hörande, beträffande samtliga bankaktiebolag eller sådana, vilkas egna fonder uppgå till visst angivet belopp, förordna

a) att kassareserv, som avses i 49 § 2 mom. första punkten lagen den 22 juni 1911 (nr 74) om bankrörelse, tillsammans med bankaktiebolags inneliggande kassa skall uppgå till tjugufem procent av de förbindelser, bolaget har att vid anfordran eller efter högst en månads uppsägning fullgöra, i den mån de icke utgöras av medel innestående å sparkasseräkning med bolaget;

b) att viss bestämd kvotdel av summan av bankaktiebolags inneliggande kassa och den kassareserv, som bolaget är skyldigt att redovisa, skall utgöras av inneliggande kassa, medel innestående i riksbanken, och, i händelse sådant finnes kunna medgivas, likvida avista tillgodohavanden hos utländsk bank eller bankir;

c) att viss bestämd kvotdel av den under b) avsedda summan skall utgöras av medel innestående i riksbanken samt att, om bankaktiebolags i riksbanken innestående medel icke uppgå till sålunda föreskrivet belopp, bolaget skall till riksbanken gälda ränta å underskottet, beräknat enligt av Konungen angivna grunder, efter en räntesats, som fastställs av riksbanken, dock högst en procent över riksbankens lägsta diskonto vid diskontering av växlar på högst tre månader.

Vid förordnande jämlikt punkt b) eller c) må de bankaktiebolag, som förordnandet avser, efter storleken av deras egna fonder uppdelas i grupper, för vilka fastställas olika kvotdelar.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift från trycket utkommit i Svensk författningssamling, och gäller till och med den 31 maj 1940. Av Konungen jämlikt denna lag meddelade bestämmelser må ej äga tillämpning längre än till och med sistnämnda dag.

En av fullmäktige har varit av skiljaktig mening, bl. a. med avseende å det föreslagna stadgandet om en indelning av bankerna i olika grupper, för vilka olika regler skulle gälla. Redan nu gällande lag syntes enligt reservantens mening betänkelig på den grund att icke samtliga utövare av en viss näring behandlades lika av lagen. Det nu föreliggande förslaget ginge än vidare. Teoretiskt föreläge intet hinder för att den föreslagna grupperingen i praktiken dreves så långt att särskilda bestämmelser fastställdes för nästan varje bank. Sista stycket i lagförslaget borde därför utgå.

Fullmäktige hava senare till chefen för finansdepartementet överlämnat den i skrivelsen berörda tabellen, vilken torde få såsom bilaga fogas vid detta protokoll (*Bilaga B*).

Över fullmäktiges framställning har utlåtande avgivits av bank- och fondinspektionen, som därvid bifogat yttrande från styrelsen för svenska bankföreningen.

Styrelsen för svenska bankföreningen har anfört följande:

Styrelsen får till en början erinra om de betänkligheter mot lagstiftning av här ifrågavarande slag, åt vilka styrelsen på sin tid gav uttryck i sitt yttrande över förslaget till 1937 års lag i ämnet. Styrelsen tillåter sig hänvisa till detta yttrande.

Bakgrunden till det nu framlagda förslaget föranleder styrelsen framhålla, att en förutsättning för Kungl. Maj:ts begagnande av de möjligheter, vilka den särskilda lagen erbjuda, självfallet bör vara, att finansieringen av de väntade stora statsutgifterna åstadkommes annorledes än genom riksbankskrediter. Det bör ej ifrågasättas, att bankerna skola åläggas att, utan ersättning, placera sina medel i riksbanken, för den händelse dessa medel därefter skola av riksbanken, mot ränta, utlånas.

Självfallet synes det styrelsen jämväl vara, att en fullmaktslag av förevarande slag ej bör anlitas, förrän andra mera rimliga vägar — ej minst sådana som hava sin omedelbara grund i ett gott och effektivt samarbete mellan riksbanken och de enskilda bankinstituten — visat sig icke vara tillfyllest. Godtages från det allmännas sida detta principiella betraktande av lagen, är det styrelsens förhoppning, att någon användning av densamma ej skall behöva förekomma.

Att den föreslagna lagen är smidigare än 1937 års lag är riktigt.

Vid deras jämförande har styrelsen iakttagit, att, medan 1937 års lag vänder sig uteslutande mot den kassareserv, som behandlas i andra stycket av 49 § i banklagen, utformningen av det remitterade förslaget är sådan, att punkterna b) och c) kommit att avse även den i tredje stycket av paragrafen omnämnda kassareserven. Styrelsen, som antager, att dylik olikhet icke är åsyftad, hemställer om sådan justering av texten, att densamma undgås.

Förslaget att vid förordnande jämlikt någon av nyssnämnda tvenne punkter banker, som förordnandet avser, skola kunna efter storleken av deras egna fonder uppdelas i grupper, för vilka fastställas olika kvotdelar, får styrelsen bestämt avstyrka. Yttrandet i den inom fullmäktigkollegiet avgivna reservationen, att ett godtagande av detta förslag skulle föranleda, att teoretiskt intet hinder skulle finnas för att sådan gruppering i praktiken dreves så långt att särskilda bestämmelser fastställdes för nästan varje bank, har styrelsens fulla anslutning. På en fullmaktslag av den ömtåliga beskaffenhet som den förevarande måste ställas kravet, att den framträder i en fullt objektiv gestaltning. Möjligheter till individuella eller nära nog individuella och för den skull lätt nog till synes subjektiva ingripanden böra noga undvikas. De farhågor, vartill förefintligheten av sådana möjligheter föranleda, förklaras måhända vara överkliga, men det riktiga är dock, att lagstiftningen göres sådan, att de icke kunna förekomma.

Bank- och fondinspektionen har i sitt utlåtande anfört bland annat:

Inspektionen anser sig till en början böra upplysa, att i den inom riksbanken upprättade sammanställningen uppgifterna om bankers avista-förbindelser och skulder å uppsägningsräkning icke alltigenom äro fullständiga, föranlett därav att i de av inspektionen publicerade månatliga uppgifterna om bankernas ställning samtliga avistaförbindelser icke äro specifikt angivna. Denna ofullständighet är dock i allmänhet icke av betydelse för det med sammanställningen avsedda ändamålet.

Bank- och fondinspektionen, som inför en beredskapslagstiftning av den art, förslaget innebär, hyser samma allmänna betänkligheter som kommo till uttryck i inspektionens utlåtande den 30 mars 1937 över det då föreliggande förslaget, finner emellertid, att det nya förslaget med dess möjligheter

att successivt skärpa kassareservfordringarna innebär en förbättring av den nu gällande lagstiftningen.

I likhet med svenska bankföreningen förmenar inspektionen, att en omredigering av förslaget dock erfordras för att utmärka, att den föreslagna lagstiftningen i likhet med den nu gällande icke skall hava någon inverkan på den fulla tillämpligheten av banklagens i 49 § tredje stycket meddelade bestämmelse om sådan kassareserv, som bank med innehav av fastighet för dess inrymmande är skyldig att redovisa.

Bankföreningen har på anförda skäl avstyrkt förslaget, i vad det innebär, att vid förordnande jämlikt b) eller c) i förslagets första stycke de bankaktiebolag, som förordnandet avser, må efter storleken av deras egna fonder uppdelas i grupper, för vilka fastställas olika kvotdelar. De av bankföreningen härutinnan anförda betänkligheterna äro otvivelaktigt värda allvarligt beaktande. Å andra sidan är det uppenbart, att ett uteslutande av det ifrågavarande stadgandet skulle minska möjligheterna att genomföra de i lagförslaget åsyftade åtgärderna med minsta möjliga olägenhet. Man måste nämligen förutsätta, att med stadgandet allenast är avsett att bereda tillfälle till en gradering av åtgärdernas räckvidd i förhållande till möjligheten för banker tillhörande de olika grupperna att utan allvarligare olägenheter för dem själva eller deras kredittagare genomföra de åsyftade åtgärderna. Under denna förutsättning och då dessutom något tvivel icke bör råda därom, att myndigheterna komma att tillämpa den föreslagna lagen fullt objektivt, anser sig inspektionen icke böra motsätta sig, att lagförslaget i denna punkt bibehålles i oförändrat skick.

Syftet med bankofullmäktiges framställning om utfärdande av en ny full-*Departements-*
maktslag rörande bankaktiebolagens kassareserver är, såsom den föregående *chefen.*
framställningen giver vid handen, att åstadkomma en uppmjukning av nu gällande bestämmelser i ämnet. Även enligt min mening är det av värde att erhålla möjligheter till en smidig och efter lägets krav nyanserad tillämpning.

Styrelsen för svenska bankföreningen har uttalat, att en fullmaktslag av förevarande slag ej borde anlitas, förrän andra vägar — ej minst sådana som grundas å samarbete mellan riksbanken och de enskilda bankinstituten — visat sig icke vara tillfyllest. Härtill vill jag allenast erinra, att jag redan vid framläggande av förslag till den nu gällande lagen i ämnet uttalat, att en spärrning till viss del av bankernas reserver ej borde ifrågakomma, i den mån det därmed åsyftade målet kunde nås genom underhandsöverenskommelser mellan riksbanken och affärsbankerna.

Vidare har styrelsen för svenska bankföreningen, i likhet med en reservant inom bankofullmäktige, riktat kritik mot förslaget att vid förordnande enligt punkterna b) och c) i den föreslagna lagen bankaktiebolag, som förordnandet avser, skulle kunna efter storleken av egna fonder uppdelas i grupper, för vilka skulle fastställas olika sådana kvotdelar, varom i nämnda punkter är fråga. Såsom bank- och fondinspektionen framhållit åsyftas med denna anordning att bereda tillfälle till en gradering av åtgärdernas räckvidd alltefter möjligheten för banker av olika storleksordning att utan allvarligare olägenheter efterkomma de skärpta föreskrifterna. Med

hänsyn härtill anser jag mig icke böra frånträda fullmäktiges förslag i denna del.

Det av bankofullmäktige framlagda lagförslaget har inom finansdepartementet gjorts till föremål för smärre redaktionella jämkningar. Därvid har lagtexten bland annat omformulerats i syfte att utmärka, att lagen ej har avseende å kassareserv, som bank jämlikt 49 § tredje momentet banklagen på grund av fastighetsinnehav kan vara skyldig att redovisa.

Föredraganden hemställer härefter, att lagrådets utlåtande över ifrågavarande lagförslag, av den lydelse *bilaga A*¹ vid detta protokoll utvisar, måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:

P. J. Arrhenius.

¹ Denna bilaga, vilken är lika lydande med det vid propositionen fogade lagförslaget, har här uteslutits.

Bilaga B.

Affärsbankernas ställning den 31 augusti 1939.

Tusental kronor.

	A/v för- bindelser och upp- sägningss- räkning ¹	25 % av (1)	5 % av (1)	Kassa	På check- räkning hos riks- banken	Summa (4) och (5)	(6) minus (2)	(6) minus (3)
	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)
Wermlands Ensk. Bank AB. . . .	29,097	7,275	1,455	1,589	3,958	5,547	— 1,727	+ 4,092
Östergötlands Ensk. Bank AB. .	36,347	9,087	1,817	2,938	405	3,343	— 5,744	+ 1,526
AB. Smålands Bank	27,182	6,795	1,359	2,066	—	2,066	— 4,729	+ 707
AB. Göteborgs Bank	156,555	39,139	7,828	11,358	5,814	17,172	— 21,967	+ 9,344
Stockholms Ensk. Bank AB. . . .	346,875	86,719	17,344	8,106	163,385	171,491	+ 84,772	+ 154,147
Skandinaviska Banken AB.	442,412	110,603	22,121	23,261	220,562	243,822	+ 133,219	+ 221,701
Sundsvalls Enskilda Bank AB. .	30,999	7,750	1,550	535	11,050	11,585	+ 3,835	+ 10,035
AB. Vänersborgsbanken.	12,611	3,153	631	986	—	986	— 2,167	+ 355
Skaraborgs Ensk. Bank AB.	15,276	3,819	764	1,725	509	2,235	— 1,584	+ 1,471
Uplands Ensk. Bank AB.	33,541	8,385	1,677	1,742	1	1,743	— 6,642	+ 66
Södermanlands Ensk. Bank AB. .	38,883	9,721	1,944	2,969	3,450	6,419	— 3,302	+ 4,475
Stockholms Int.gar. AB.	23,722	5,930	1,186	1,117	48	1,165	— 4,765	— 21
AB. Svenska Handelsbanken . . .	512,849	128,212	25,642	24,144	66,388	90,531	— 37,681	+ 64,889
AB. Göteborgs Folkbank	2,253	563	113	210	—	210	— 353	+ 97
AB. Norrköpings Folkbank	2,416	604	121	214	—	214	— 390	+ 93
AB. Jämtlands Folkbank	4,447	1,112	222	157	—	157	— 955	— 65
AB. Skånska Banken.	73,737	18,434	3,687	4,232	1,657	5,889	— 12,545	+ 2,202
AB. Göteborgs Handelsbank . . .	58,869	14,717	2,943	5,030	139	5,169	— 9,548	+ 2,226
AB. Luleå Folkbank	1,856	464	93	35	—	35	— 429	— 58
AB. Hjo Bank.	578	144	29	25	—	25	— 119	— 4
AB. Gotlands Bank	9,244	2,311	462	564	—	564	— 1,747	+ 102
AB. Sundsvalls kreditbank	1,276	319	64	108	—	108	— 211	+ 44
AB. Jordbrukarbanken	73,279	18,320	3,664	3,063	6,135	9,197	— 9,123	+ 5,533
AB. Dalslands Bank	1,749	437	87	146	—	146	— 291	+ 59
AB. Borås Bank	4,934	1,233	247	467	—	467	— 766	+ 220
AB. Kreditbanken.	3,701	925	185	861	—	861	— 64	+ 676
AB. Bohusbanken	2,111	528	106	195	—	195	— 333	+ 89
AB. Diskontobanken	2,217	554	111	26	—	26	— 528	— 85
Summa	1,949,015	487,254	97,451	97,868	483,500	581,368	+ 94,114	+ 483,917

¹ Postremissväxlar, skuld å check- och uppsägningssräkning, a/v skulder till inhemska banker och sparbanker samt utländska banker och bankirer jämte beviljad, icke utnyttjad kredit i räkning.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 27 september 1939.

Närvarande:

justitieråden EKLUND,
LAWSKI,
VON STEYERN,
regeringsrådet HJÄRNE.

Enligt lagrådet den 26 september 1939 tillhandakommet utdrag av protokoll över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 15 september 1939, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättat förslag till *lag angående rätt för Konungen att i vissa fall meddela särskilda bestämmelser om bankaktiebolags kassareserv*.

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, föredrogs inför lagrådet av hovrättsassessorn Hjalmar Nordfelt.

Lagrådet lämnade förslaget utan erinran.

Ur protokollet:

Wilhelm von Schwerin.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 29 sep-
tember 1939.*

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden
PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, ENGBERG, SKÖLD,
QUENSEL, FORSLUND, ERIKSSON, STRINDLUND.

Efter gemensam beredning med chefen för justitiedepartementet anmäler
chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, lagrådets den 27 sep-
tember 1939 avgivna utlåtande över det den 15 september 1939 till lagrådet
remitterade förslaget till *lag angående rätt för Konungen att i vissa fall med-
dela särskilda bestämmelser om bankaktiebolags kassareserv*, därvid före-
draganden hemställer, att förslaget, som av lagrådet lämnats utan erinran,
måtte jämlikt § 87 regeringsformen genom proposition föreläggas riksdagen
till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter bi-
trädde hemställen förordnar Hans Maj:t Konungen, att till
riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse bilaga vid
detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Per Eldin.